

PRESENTACIÓ

El Col·legi Universitari de Girona, com totes les institucions, té dues cares. Una és la cara lletja, que hauria de romandre oculta: la tramoia que facilita i posa en relleu l'ofici dels actors. L'altra, la cara bona, és l'art mateix d'aquests actors, exercit en benefici d'una massa de jovent, obrint-li les portes del saber, de la reflexió i, sobretot, de la il·lusió.

Massa sovint, en el curs dels anys escolats des de 1969, els papers s'han invertit i la cara sòrdida del Col·legi, evident en excés, ha deixat en la penombra els veritables protagonistes. Tal com l'han escrita els mitjans de comunicació, la crònica del nostre centre és la crònica d'una institució vacil·lant, amb obstacles insalvables, sempre a punt de l'ensorrada definitiva. La cançó no pot ésser més enfadada: problemes de status jurídic –de reconeixement pur i simple– encara no resolts, i problemes de diners –de diners migrats, justos per a no plegar, s'entén– resolts in extremis, al fil de cada mes. No pretenc pas d'inculpar els professionals de la premsa, la ràdio i la televisió, que ens ajuden tant com poden. Les angoixes del Col·legi, els col·legials les coneixem millor que ningú. Si contéssim les hores perdudes amb governadors, durant la dictadura, i les hores passades amb parlamentaris, després de la dictadura... Si contéssim les visites al "caserón" del carrer d'Alcalà, a Madrid, a la "muntanyeta" del campus-ermot de Bellaterra, a les dependències del carrer Sant Honorat, tocant a la plaça barcelonina de Sant Jaume, els darrers temps... Si contéssim les reunions internes, amb patrons i sense patrons, amb coordinadors i sense coordinadors, amb el sots-director i el secretari només... Si contés la solitud...

Però aquesta vegada no volem contar res. Avui l'ocasió d'agafar la ploma és un jubileu, més modest certament que els de la història hebraica, prou solemne no obstant per a deixar de banda les misèries cotidianes i ponderar el nostre esperit universitari. Per tal de commemorar el desè aniversari del C.U.G., el claustre de professors prengué l'acord de preparar un recull de treballs personals, que testimoniés la seva voluntat de recerca. La iniciativa ha tingut un èxit esclatant. Més de cinquanta contribucions, escrites de primera mà, per persones que, en força casos, han passat a exercir llur magisteri a d'altres centres, palesen una capacitat i una fidelitat corprendedores.

Deixeu-m'ho dir des del meu lloc de director exigent i poc propens a l'afalac. L'equip professoral és el gran actiu del C.U.G. Cinc anys de tractes amb els seus components m'han descobert una gent admirable, que honora l'estament universitari. Al Col·legi de Girona, els ensenyants fan més hores que arreu, cobren menys i no hi tenen cap possibilitat d'ascendir. Tot i això,

als locals del seminari eclesiàstic, estatge dels estudis de Lletres, i als locals de la Casa de Cultura, estatge dels estudis de Ciències i d'Empresarials, hi cova un caliu inextingible, capaç d'inflamar els projectes intel·lectuals més enlairats. Jo ho he vist amb els meus propis ulls: a certs departaments de la Universitat de Bellaterra, els professors consideren un premi l'ésser destinats a Girona. De la mateixa manera, els companys que, per les exigències de la carrera (aquell ascens que a Girona els és negat), ens abandonen, tenen per un mèrit l'haver pertangut al nostre claustre.

D'aquí en avant, aquest volum i el que l'ha de seguir seran els poders del Col·legi enfront de l'opinió i de l'administració. A l'hora de presentar-lo, em sembla just de compartir el privilegi amb aquells col·legues que, amb títol o sense títol, em precediren en el càrrec: Àngel Anton, avui director de l'Instituto Español a Viena; el malaguanyat Joan Reglà, home bo per excel·lència, a qui l'autoritat governativa féu l'ofensa i l'honor al mateix temps de rebutjar per subversiu; i Frederic Udina, l'antic degà-comissari de la Facultat de Lletres de la Universitat Autònoma, home de fe, principal impulsor del retorn dels estudis universitaris a la nostra ciutat.

JORDI NADAL
DIRECTOR DEL C. U. G.